

ರಾಜಮಾವು

■ ಲಲಿತಾ ಕೆ. ಹೊಸಪ್ಪಾಟಿ
ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸೆಹಿತ್ಪು

‘ರಸಪೂರಿ’ ಎಂಬ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ‘ಜೀವರಸ’ ಎಂಬ ರಾಜನಿದ್ದ. ಒಂದಿನ ಜನರ ಕುಂದುಕೊರತೆ ತಿಳಿಯಲು ಹೊರಟ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾಗುವ ವೃದ್ಧರನ್ನು, ಯುವಕರನ್ನು, ಮಕ್ಕಳನ್ನು, ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತಾ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಸೌಕರ್ಯವುಂಟೋ? ಏನಾದರೂ ಕೊರತೆ ಇದೆಯಾ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು— ನಮ್ಮ ರಾಜರು ಪ್ರಜಾಪ್ರೇಮಿಗಳು. ಯಾವುದೇ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ ಎಂದರು.

ಹೀಗೆ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತ, ಪರರಾಜ್ಯದ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ. ‘ರಸಪೂರಿ’ ರಾಜ್ಯದ ಮಕ್ಕಳು ಗುಡಿಸಲೊಂದರ ಮುಂದೆ ಗುಂಪಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ಅಜ್ಜಿಯೊಬ್ಬರ ಮುಂದೆ ಕೈಚಾಚಿದ್ದಾರೆ. ಅಜ್ಜಿ ಕೊಟ್ಟ ಹಣ್ಣನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಚಪ್ಪರಿಸುತ್ತಾ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಪ್ರಜೆಗಳು ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ ಎಂದರು.

ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣಿಗೆ ಕೈಯೊಡ್ಡಿದ್ದಾರಲ್ಲ? ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ತಾನೂ ಕೈ ಚಾಚಿದ. ಅಜ್ಜಿ ನೋಡಲು ಪುರಸೂತ್ತಿಲ್ಲದೆ, ಹಣ್ಣೊಂದನ್ನು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಳು. ರಾಜ ಹಣ್ಣನ್ನು ಬಾಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡ. ಸ್ವರ್ಗ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸವಿಯಾದ ಹಣ್ಣುಗಳಿರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದ, ಅಂತದೇ ಹಣ್ಣೆಂದು ಎಂದು, ‘ವಾವ್’ ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿದ. ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ, ಅಜ್ಜಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿದಳು. ತುಂಬಾ ಗಂಭೀರದ, ನಗುಮೊಗದ ಕೆಂಪುದಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಭೀಮಕಾಯದ ಯುವಕ ನಿಂತಿದ್ದ.

ಅಜ್ಜಿ, ನೀನಾರು? ಎಂದಳು. ‘ರಸಪೂರಿ’ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಜಾಪ್ರೇಮಕ. ನೀವು ನಮ್ಮೊಂದಿನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಣ್ಣು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಚಪ್ಪರಿಸಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ನಾನೂ ಹಣ್ಣು ತಿಂದು ಸಂತುಷ್ಟನಾದೆ. ಯಾವ ಹಣ್ಣೆಂದು ಎಂದ. ಆಗ ಅಜ್ಜಿ, ಯಮನ ದೇಶದಿಂದ ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಣಿಗೆ ಈ ಹಣ್ಣು ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಮಹಾರಾಣಿಯ ಮಗಳು ಪರೋಪಕಾರಿ. ಈ

ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅರಮನೆಯ ಜನರೇ ಏಕೆ ತಿನ್ನಬೇಕು? ನಾಡಿನ ಪ್ರಜೆಗಳು ತಿನ್ನಲೆಂದು ಬೀಜಗಳನ್ನು ನೆಡಿಸಿ ಮಾವಿನ ತೋಪೆ ಮಾಡಿದಳು. ಹಣ್ಣು ತಿಂದವರು ಬೀಜವನ್ನು ನೆಡಲೇಬೇಕು. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಈ ಊರ ತುಂಬ ಮಾವಿನ ಮರಗಳು. ನಮ್ಮ ಯುವರಾಣಿಯ ಹೆಸರು ಮಾವುರಾಣಿ. ಅವರೇ ಈ ಹಣ್ಣು ಬೆಳೆಯಲು ಕಾರಣವಾದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಹಣ್ಣಿಗೆ ಮಾವು ಎಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ ಎಂದಳು.

ಆಗ ರಾಜ— ‘ಅಜ್ಜಿ ಈ ಹಣ್ಣುಗಳು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಲ್ಲ’ ಎಂದ. ಕಾರಣ ನಿಮ್ಮ ರಾಜನೇ! ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಒಂದು ಹಿಡಿ ಮಣ್ಣನ್ನಾಗಲಿ ಒಂದು ಹಣ್ಣನ್ನಾಗಲಿ ತರಕೂಡದು ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ಆದೇಶ ಹೊರಡಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಹುಚ್ಚರಾಜ. ಕೋಟಿಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಭಟರು ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರಂತೆ. ಪಾಪ ಮಕ್ಕಳು ಒಂದು ಹಣ್ಣನ್ನು ಒಯ್ಯಲಾರರು. ತೃಪ್ತಿ ಆಗುವಷ್ಟು ತಿಂದು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ತಿಂದ ಹಣ್ಣು ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗಿನಿಂದ